

3.7.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Vlej do duše svého služebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou duši, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný. Dopřej, Hospodine, mé modlitbě sluchu, věnuj pozornost mým prosbám. (Ž 86, 4-6)

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane, přišli jsme za tebou ve strachu a úzkosti. Voláme k tobě z těžkostí tohoto času. Lekáme se zlých zpráv o bojích a katastrofách, o lidské nenávisti i zvrácenosti, děsí nás vlastní nemohoucnost, bolest i bída a hlad velkého množství lidí. Jsme zmateni rozporuplností našich dnů, takže sami začínáme ztrácet poznání, co je dobré a co je zlé, kde je pravda, kde vysvobození. Ztrácí se nám světlo a moc tvého Slova, víra mizí z našich životů a přestáváme čemukoliv důvěřovat. Nic nemá smysl, je třeba jen přežít.

Daleko jsi musel vyjít do světa lidské zloby, abys nás uviděl. Zdaleka jsi musel rozpřáhnout náruč, abychom nebloudili dál. A přesto jsi to učinil. Prosíme, abychom byli znovu ujištěni, aby každé shromáždění bylo vyhlášením tvého milosrdenství a pozváním, že člověk smí a má mít u tebe domov. Amen

1. ČTENÍ Dt 16, 11-15

PÍSEŇ 672 Dej nám moudrost,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme tě za všechny, komu v jejich životě chybí radost. Není jich úplně málo, ale ani dost na to, abychom je uměli potěšit my sami. Prosíme tě za všechny, kdo si s těmi druhými nemají co říct. Není jich úplně málo, ale ani dost na to, aby se to mohlo nějak změnit. Prosíme tě za všechny, kdo žijí ve svém vlastním světě, ať už jim byl takto vyměřen nebo si ho vytvořili sami. Prosíme, ukazuj jim cestu ven, nejlépe k těm druhým.

Prosíme tě za všechny, kdo nemají žádné kamarády nebo jich mají až moc. Prosíme tě, ať se mohou stát i z bratří a sester, kteří dřív takoví nebyli nebo být ani nemohli.

A prosíme tě, vyslyš naše tiché prosby za všechny, kdo by se tak rádi poveselili, ale chybí jim k tomu důvod nebo i něco jiného. A společně se modleme ke tvému Otci našemu Pánu: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Co tedy máme říci? Že máme dál žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli – jak bychom v něm mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. (Ř 6, 1-4)

POŽEHNÁNÍ Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

PÍSEŇ 685 I když se rozcházíme

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 15, 23-32

Privěďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.

Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povese- lil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘“

Chtěli jste radost, máte ji mít. Nejde totiž o to, kolik nás je, anebo bylo, jde o to, o čem se spolu bavíme. Radost nemá být nad tím, jest- li nás bude o něco víc, radost má být nad tím, když najdeme nějaké společné téma. A tím tématem nemusí být jen vykrmené tele či zno- vunalezený syn, ale naše vlastní umírání a postupné ožívání, naše vlastní ztráty a opětovné nálezy.

Neboli a začali se veselit. To, co vypadalo, že je mrtvé nebo spěje k zániku, najednou ožilo návratem tématu víry, naděje a lásky. A tím žil nejen ztracený syn směrem ke své domovině, ale neustále vyhlí- žejší otec směrem ke svému synu.

A tím žijeme my všichni, kdo jen nečekáme na to, až se stane něco, co sem ty lidi opět vrátí, ale sami pro to děláme tolik, že se s nimi bavíme o víře, naději a lásce. Neboli o tom, co zdobilo jak ztracené- ho syna, tak čekajícího otce.

A co na to starší syn byv právě na poli? Když se vracel ze své šichty domů, místo obvyklých nářků, jak už je jen jeden a jak je nás málo, uslyšel hudbu a tanec. I zavolal si jednoho ze svých služebníků s otázkou, co to má znamenat. Na tohle nebyl zvyklý, tohle vůbec nečekal a popravdě ani nevěděl, jak se k tomu vlastně postavit. A ten mu odpověděl, že se vrátil tvůj bratr a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho má zase doma živého a zdravého. A místo toho, aby se starší syn šel radovat s nimi, naštvál se a vůbec nechtěl jít dovnitř. A vyšel otec a domlouval mu. Ale on odpověděl, tolik let už ti slou- žím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz, natož někam odejít a nikdy jsi mi nedal ani kůzle, abych se mohl povese- lit se svými přáte- li. Ale když přijde tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmě- ní a kdoví kde všude byl, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele. A on mu na to řekl, synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale my dnes máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. A to je vždy důvod k radosti. Tady nejde o žádné vykrmené tele, jen o to, že co bylo mrtvé, zase ožilo a co bylo ztraceno, zase se vrátilo.

Jak to nakonec dopadlo a jestli se k nim ten starší syn připojil, nevíme, co však víme, je, že:

- jsou mezi námi lidé, kterým nejde ani o vykrmené tele ani o hudbu a tanec v domě smutku, ale jen a pouze o to, aby mezi lidmi vládla víra, naděje a láska a neztrácela se kdesi v temnotách malověrnosti, beznaděje a lidské zloby

- je mezi námi jeden člověk, který místo toho, aby poslouchal otcovy příkazy, prohýřil jeho jmění, ale našel ve víře svobodu, a nejen že se vrátil, ale vrátil do otcova domu radost

- že svoboda ve víře či v to, kam v neděli půjdeme, je víc než být něčím loutkami, ať už Božími nebo i jinými a vždy jde o naše rozhodnutí, jestli zůstaneme svobodní anebo zotročení svými povinnostmi

- že víc než osobní dokonalost, je společenství Boží rodiny, kde snad ani nemusejí být všechny generace, ale je tam jedno společné téma, kterým jsou hodnoty, jako je víra, naděje a láska

- a že je úplně jedno, kolik nás bylo, je či bude, ale jde o jedno jediné, najít něco, co nás spojuje a tím nemusí být jen návrat ztraceného syna, ale už to, že vůbec můžeme být spolu, což nikdy nebyla samozřejmost a vždycky tomu něco bránilo

- a teď jde o to, jak se k tomu i my sami postavíme, jestli budeme jen naříkat nad tím, jak je nás čím dál tím méně, ale radovat se i z mála

Evangelíci se totiž vyznačovali tím, že jich nikdy nebylo mnoho, ale také si na to nikdy nestěžovali, a byli rádi, že vůbec mohli být spolu. A teď ještě jak je to s tou radostí. Pán Bůh má radost nad každým napraveným hříšníkem, nad každou nalezenou ovčí, nade vším, co udělá radost i těm ostatním. My máme radost, když je naše vlastní samota protnuta společenstvím, které z nás sice ještě nedělá lidi, ale skoro. Pak máme radost, když sami máme důvod zabít vykrmené tele a připravit hostinu pro všechny, kdo o to jednak stojí a pak se mají také o čem bavit, třeba o znovunalezeném synovi.

Ale není radost jako radost. Z čeho se mohl jeho otec div ne přetřhnout, to se vůbec nelíbilo jeho staršímu synovi, který právem očekával něco podobného i pro sebe. Vždyť se pro svého otce tolik nadřel a kdesi cosi.

Když já bych se i radoval a fakt mi nejde ani o to jedno kůzle a posezení s přáteli, ale proč pro takovou blbost, jako je návrat někoho, kdo stejně nic nemá a mnoho jiného mu už ani nezbylo, se veselit a tančit, že je to slyšet až za humny. Neboli proč to nevzít jako prostý fakt, nevynadat mu za to, kde všude byl a co tam dělal a dát mu jen tiše najíst a dost.

Jako by ten starší syn nic nepochopil nebo to spíš pochopil nechtěl. Že lidé hostiny potřebují, jednak aby se najedli a napili, ale pak aby se bavili o tom svém, jako je návrat někoho, kdo byl stejně jejich.

Že lidé hostiny potřebují, aby tím jako by mohli oslavit, že je zase všechno v pořádku a všichni jsou tam, kde mají být.

A musí na to přijít i ten starší syn. I když má stále na výběr, jít nebo nejít. Zachovat si svou svobodu a dělat něco, co ho bude i bavit nebo přemýšlet o něčem, co mu dá i něco víc, než je nějaká hostina. Nebo se nakonec nechat zlomit, přijmout, že jeho bratr se opět našel a jít se radovat spolu s ostatními.

A co na to jeho otec? A co na to náš nebeský Otec, o kterém je to taky. Oba jsou víceméně týmiž. Otec, ať už jeden nebo druhý, má zase důvod k radosti, neboť se mu vrátil ten, kterého už považoval za mrtvého. Nevrátil se mu jen marnotratný syn, ale spolu s ním i to, proč ten jeho majetek i s děvkami tak prohýřil. Vrátila se pomalu poztrácená, ale nikoli odumírající víra, naděje a láska, že se může zase vše v dobré obrátit. A vrátila se mu také radost a veselí nad tím a z toho, že opět přišel někdo, kdo má i o čem vyprávět a zase to bude jiné a hned o něčem jiném.

Neboli není vůbec důležité, kolik nás bylo, je či bude, snad jen pro sborové statistiky, ale jestli jsme rádi spolu a nic nám nebrání ani v tom bavit se také o víře, naději a lásce.

Tak s chutí do toho.